

Sortland Arbeiderparti

85-års jubileum

3. september 1988

Med forbehold om endringer

SPERRET til 3.9.88 kl 1700

Statsminister

Gro Harlem Brundtland

La meg først få gratulere Sortland Arbeiderparti med 85-års jubileet. Under en slik markering er det naturlig å kaste et blikk bakover - på det som er gjort. Men for et politisk parti som tar mål av seg til fortsatt å prege utviklingen i vårt samfunn - er det like viktig å rette blikket framover. Mot det som skal gjøres.

Det er 53 uker til Stortingsvalget. Et valg som vil avgjøre hvilke verdier vi skal bygge samfunnsutviklingen på inn i 1990-årene. Nå kan det politiske landskapet fortone seg mer uoversiktelig enn vi er vant til her i landet. Men hovedalternativene vil, i 1989 som så mange ganger før, stå mellom Arbeiderpartiet og høyre-siden i norsk politikk. En høyre-siden som denne gang består av to høyre-partier med andre mål og andre verdier for utvikling av samfunnet enn det Arbeiderpartiet bygger på.

Vi står overfor et viktig veivalg i 1989, fordi vi står foran store oppgaver samtidig som vi er midt oppe i store forandringer, i vårt eget samfunn og i det internasjonale samfunn.

Men et stortingsvalg er ikke bare et veivalg. Det er ikke bare en kamp om makt og innflytelse. Det er også en anledning til å utløse engasjement og debatt. Dette er en helt grunnleggende del av et demokrati som vårt. Demokratiet kan bare fungere hvis vi er villige til å engasjere oss i vårt eget samfunn.

Det er et alvorlig tankekors i dag at vi på den ene siden som samfunn står overfor større oppgaver enn på lenge - og på den andre opplever økende mistro til politikk og politiske løsninger.

"Get government off your back" har vært en sentral del av budskapet i den høyrebølgen som det siste tiåret har rullet over mange land. Hva er kjernen i dette budskapet? Jo, hvis politikerne får mindre makt, så får du mer. Hvorfor dannet de et arbeiderparti her på Sortland for 85 år siden? Var det ikke nettopp for å få makt og innflytelse i sitt eget samfunn?

Det er demokratiseringen av vårt samfunnet som har gjort det mulig for den enkelte å få større innflytelse, og få være med å prege samfunnsutviklingen. Men det er ikke nok med demokratiske institusjoner og politiske partier. De må fylles med engasjement og deltakelse - fra den enkelte. Hvis vi slutter å delta, slutter å engasjere oss, slutter å ta stilling - fordi valgene ofte kan være vanskelige - ja da undergraver vi også demokratiet som styreform. Og våre egne muligheter til å være med og forme framtida.

Vi trenger i dag mer engasjement, større deltakelse og en mer levende debatt om de verdier vi skal bygge samfunnsutviklingen på. De siste årene har vært for sterkt preget av gruppeinteresser og særinteresser. Vi trenger flere som ser helheten og sammenhengene. Som er mer opptatt av hvordan vi kan arbeide sammen for bedre løsninger.

For Arbeiderpartiet er oppgaven å engasjere flest mulig i det arbeid som skal gjøres fram mot valget. I debatten om vårt eget valgprogram - og i debatten fram mot valget hvor vi skal vinne flest mulig for våre verdier. For det er bare slik vi kan sikre den stilling og den oppslutning som er nødvendig for at det er våre verdier som skal prege 1990-åras Norge.

Og til de som måtte føle at denne oppgaven fortoner seg både tung og vanskelig, vil jeg minne om en gammel historie fra Namsos. De bygde en ny vei langs vannet. En dag hadde

veiarbeiderbasen ladet en stor ladning og ropt "Varsko her" - da han fikk se en fisker komme roende rundt neset, og nær land.

Da fiskeren ble oppmerksom på basen, idet han ropte "Varsko her" for annen gang, la han seg på årene for å komme unna.

Da ropte basen med sin veldige røst: "Legg inn år'an mann, du er ferdig lell".

Det hører med til historien at fiskeren kom seg unna - han ga ikke opp og han manøvrerte godt nok - og levde i mange år etterpå.

*

Hva er de viktigste oppgavene vi står over ?

Ledighetstallene vi fikk for august minner oss om at den viktigste oppgaven fortsatt er å sikre arbeid for alle. Vi har sett i 80-åra at vi ikke kan ta den fulle sysselsetting som en selvfølge. Det er en erfaring som ikke minst er aktuell her, i dette distriktet og denne landsdelen.

Det er denne oppgaven som også har vært den viktigste for Regjeringen, etter at vi måtte overta ansvaret våren 1986. Da var landet i en dyp økonomisk krise, skapt av en feilslått økonomisk politikk og forsterket av fallet i oljeprisene.

Det har vært en vanskelig oppgave. I fem år hadde vi en borgerlig regjering og et borgerlig flertall som sto for andre verdier. Økt privat forbruk og privat sektor ble prioritert, på bekostning av det generelle samfunnsansvar og utbygging av fellesgoder. Det ble skapt større forskjeller i levekår, mellom grupper og landsdeler. Sentraliseringen økte og vi fikk en ny flyttestrøm fra distriktene. De sosiale skjevhetene ble større og fordelingen av formue og inntekt skjevere. Fellesskap og samfunnsansvar ble svekket.

Arbeiderpartiet og Høyre har forskjellige mål for samfunnsutviklingen. Men selv Høyre måtte til slutt innse at

den kurs som ble fulgt, førte galt av sted. Vi brukte som nasjon mer enn vi skapte. Og slik kunne det ikke fortsette. Altfor mange av de arbeidsplassene som ble skapt i disse årene, var bygd på sandgrunn.

Oppgaven vi vi fikk var å skape mer, bruke mindre, og fordele bedre.

Oppgaven har ikke vært enkel. Det er aldri lett eller populært å måtte stramme inn så det merkes. Særlig ikke når vi samtidig ønsket å gjøre så mye på mange områder hvor utviklingen enten var stått stille eller gått tilbake under den borgerlige regjeringen. Men om det ikke har vært lett, så har det vært nødvendig.

I dag ser vi at det nytter. Vår felles innsats har gitt resultater. Underskuddene er blitt mindre. Fordelingen er blitt bedre, blant annet fordi vi har fått til et bedre og mer rettferdig skattesystem. Det er lagt grunnlag for omstilling og nyskaping i næringslivet. Innsatsen i distriktene er økt og presset i de sentrale strøk er dempet.

Vi kan ikke bruke verdiene før vi har skapt dem. Det er en gammel erkjennelse for arbeiderbevegelsen, som igjen må bli rettesnoren i årene framover. Hvis vi skal få grunnlag for å løse viktige velferdsoppgaver framover, må vi skape mer. Derfor blir det en sentral oppgave også framover å fortsette arbeidet med å få økonomien over på trygg grunn.

Dette stiller både krav til den politikken som føres - og det stiller krav til hver enkelt av oss.

Ett av hovedproblemene i 80-årene har vært at det er blitt så mye dyrere å produsere varer og tjenester i Norge enn i andre land. Det er blant annet det som også rammer fiskeindustrien. Det er ikke bare fiskeressursene som svikter. Vi har også problemer med å få solgt den fisken som fanges - fordi vi ikke kan få de prisene vi trenger for å betale omkostningene. Resultatet har vært at norsk næringsliv har tapt i kampen om kundene, både her hjemme og ute.

Gjennom det inntektspolitiske samarbeidet ved vårens lønnsoppgjør har vi lagt grunnlaget for å bryte pris- og kostnadsspiralen. Da vil vi stille sterkere i konkurransen om markedene - både hjemme og ute - i årene som kommer. Men det krever også at vi blir mer effektive, finner nye og bedre måter å organisere arbeidet på. Her må vi alle bidra - og her har vi alle noe å bidra med.

Vi må stille krav til hverandre om større innsats for felles framtid.

Dette må vi bygge opp under med en politikk for nødvendig omstilling i næringslivet. I dag er norsk næringsliv store på områder hvor markedene blir mindre, og vi er for små på områder hvor markedene vokser. Det bilde må vi snu. Og dette er en felles oppgave for myndighetene, næringslivet selv og forskningsmiljøene. Derfor har Regjeringen også lagt så stor vekt på å øke innsatsen for forskning og utvikling. Bevilgningene til dette over statsbudsjettet vil neste år ligge nærmere 40% høyere enn da vi overtok. Det er en helt nødvendig investering i framtida.

Dette er oppgaver som ble forsømt i de årene da oljeinntektene var så store.

*

Det koster å slippe høyre-kreftene til. Det setter spor etter seg i hverdagen. Et godt eksempel er boligpolitikken der vi kanskje raskest og sterkest har merket følgende av høyre-politikken. Og vi ser klart hva det fører til: De største gevinstene henter de som i utgangspunktet har det best. Og her - som på andre områder - er situasjonen den av det som er gjort, ikke kan gjøres om.

Men det betyr ikke at vi skal slå oss til ro med situasjonen som den er.

Hva var det som skjedde ?

Med den borgerlige regjeringens politikk som drivkraft sank boligbyggingen - til det laveste tall på 30 år - mens boligprisene steg. Husbankens rolle ble redusert, mens de private bankene fikk slippe utlånene løs. Prisreguleringer og takstordninger ble fjernet, uten at noe ble satt i stedet.

Markedskreftene ble sluppet fritt i alle deler av boligmarkedet. Mange tjente mye på det - og syntes det var fint. Det var holdningen, også langt inn i våre egne rekker. Men når man nå oppdager at det er ens egne barn som får regningene - kommer naturlig nok kravet om å hjelpe de unge inn på det boligmarkedet som markedskreftene har stengt dem ute fra.

Det er ikke enkelt å bygge opp det som her er revet ned. Oppgaven blir å bygge flere boliger, rimeligere boliger og flere mindre boliger enn det som er gjort de siste årene. Vi løser ikke boligproblemene hvis vi skal fortsette å bygge boliger på en gjennomsnittelig størrelse på 190 kvadratmeter, slik tilfellet var i fjor.

Utviklingen er nå kommet inn i et bedre spor. Boligbyggingen er på vei opp igjen. Vi har økt statsbankenes rolle i boligbyggingen. Både Husbanken og Postsparebanken har fått økt sine utlånsrammer betydelig, og det er en linje vi vil fortsette også neste år.

Vi har innført nye låneordninger i Husbanken, blant annet for utleieboliger som skal gjøre det lettere for unge å komme inn på boligmarkedet. Samtidig er rammene for etableringslån kraftig økt.

Regjeringen vil til våren legge fram en boligmelding der det vil bli foreslått mer omfattende endringer i boligpolitikken. Men også på dette området kommer vi ikke utenom at det må være et samspill mellom det staten gjør, det kommunene gjør gjennom sin tomte- og boligpolitikk, og det vi selv kan bidra med. Vi kan alle være med å bidra ved å velge mer nøkterne løsninger. For det er ikke bare pris- og rentenivå som påvirker våre boutgifter. Også de valg vi selv gjør, har betydning for våre boutgifter.

*

Regjeringsansvaret ga oss mulighet til å stanse høyre-dreiningen i samfunnet. Hvor ville vi stått i 1989 om vi hadde hatt 8 år istedet for 5 års borgerlig politikk bak oss ?

Vi har måttet stramme inn - fordi vi som samfunn brukte for mye. Men vi har også skapt rom for økt innsats på de aller viktigste oppgavene. -

Vi har skjermet de viktigste velferdsoppgavene mot nedskjæring og vi har funnet rom for sosiale reformer. Det måtte en ny regjering fra Arbeiderpartiet til for å få økt svangerskapspermisjonen - fra 18 til 24 uker neste år. Det er blitt fart på barnehageutbyggingen igjen - etter at den ble halvert.

I forbindelse med inntektsoppgjøret fikk vi til pensjonsreformen.

Vi har satt på dagsorden en fornyelse av de offentlige tilbudene, i kommune og stat.

Et jubileum som det vi feirer i dag gir anledning til å se tilbake. De som startet partiarbeidet her for 85 år siden hadde en drøm om et nytt og annerledes samfunn. Et samfunn med større frihet og større muligheter for den enkelte. "Frihet, likehet og brorskap" var de dristige visjonene.

Langsamt ble visjonene til praktisk politikk. Fiskeren, småbrukeren, veiarbeideren, anleggsslusken, tjenestejenta gikk sammen og tok harde tak for et bedre samfunn.

Friheten og mulighetene ble utvidet på stadie flere områder. De bygget reisverket til velferdssamfunnet. Et samfunn som ikke bare har gitt frihet og trygghet, men også rankhet og selvrespekt.

De laget en sosial revolusjon som skapte frihet og nye muligheter for alle, men uten å ta friheten fra noen. Det fjernet privilegier for de få, men gjorde ingen maktesløse.

I dag er dette vår stolthet - og vår utfordring. For nå er oppgaven å forandre det vi selv har skapt. Nå må velferdssamfunnet endres for å møte de nye hverdagsbehovene.

Den oppgaven har vi gått løs på. Den er utfordrende, og krever at vi henter fram det beste i vår tradisjon: Evnen til samfunnskritikk og vilje til forandring.

*

Disse utfordringene ser vi også klart i distriktspolitikken.

På 80-tallet har vi fått tilbake hovedtrekkene i 60-årenes flyttemønster. Men en viktig forskjell fra den gang, er at det i distriktene ikke lenger fødes særlig flere barn enn i de sentrale strøk. Lenge var det slik at de store barnekullene reddet bosettingen i utkantsområdene. Selv om to eller tre ungdommer i en familie i en mindre kommune i Nord-Norge flyttet sørover, var det ofte like mange søsken igjen som slo seg ned i hjemkommunen eller i landsdelen.

Slik er det ikke lenger. Hvis vi ikke makter å stanse utflyttingen, er distrikts-Norge i ferd med å miste den siste store ungdomsgenerasjonen.

Hvis det ikke blir vanlig med flere barn igjen, vil folketallet i landet som helhet stagnere rett over hundreårsskiftet. Og da vil ingen distrikter kunne øke sitt folketallet uten at andre går tilbake.

Dette er den virkelighet vi må forholde oss til når vi former vår distriktspolitikk.

Men dette er ikke den eneste endringen som virker inn på bosettingen i distrikts-Norge.

For noen år siden hadde Bygdeungdomslaget en kampanje med slagordet "Uten jenter stopper Bygde-Norge". Bakgrunnen var at jentene flyttet fra distriktene. Og når jentene flytter, følger mannen snart etter. Også kvinnene i distriktene tar utdanning og ønsker å bruke sin utdanning. De ønsker et sikkert arbeid og muligheter til utfoldelse.

Derfor er en av de største utfordringene for distriktene å skaffe også kvinnene arbeid.

Og med kvinnenens inntog på arbeidsmarkedet er også familienes situasjon endret. I dag har kvinner og menn under 25 år omtrent like lang utdanning og kvinner er i like høy grad yrkesaktive som menn. Familier der begge er yrkesaktive eller aleneforeldre som er yrkesaktive er en vanlig familiesituasjon for barnefamilier. De er avhengige av en rimelig tilgang på offentlig og privat service, ikke minst barnehager. Kravene til standard på slike tilbud blir fort påvirket av standarden i de regionene som har det beste tilbudet. For den enkelte vil tilgangen på slike tilbud være mer bestemmende for valg av bosted nå enn tidligere.

I tillegg til disse endringene, må vi i den framtidige distriktspolitikken også ta hensyn til internasjonale strukturendringer. Det siste ti-året har disse endret forutsetningene for store deler av tradisjonell råvarebasert og arbeidskraftbasert virksomhet i industrialiserte land. Det virker også inn på næringsstrukturen i Norge.

Samtidig har internasjonale utviklingstrekk radikalt endret forutsetningene for flere norske bransjer som tidligere har spilt en nøkkelrolle i næringslivet i distriktene. Jeg tenker på skipsverftene og stålindustrien. Dette er endringer som stadig pågår og som bestemmes av teknologiske framskritt og internasjonale prisbevegelser. Det er endringer som har store konsekvenser for Norge, men som i liten grad kan påvirkes av norske myndigheter eller norsk næringsliv.

Disse endringene er så grunnleggende at det vi i virkeligheten opplever er endringen fra en type industrisamfunn til et annet. Informasjonssamfunnet betyr at vekst og utvikling i framtiden vil i mindre grad basere seg på hva vi har av naturressurser og mer på hva vi kan av ferdigheter.

I programkomiteens forslag til arbeidsprogram for neste fire års periode går vi inn for å sikre distriktene et mer variert næringsgrunnlag. I en del distrikter vil større satsning på sentra være nødvendig for å sikre befolkningen et

større og bredere velferdstilbud. Mange velferdsmessige og kulturelle tilbud krever et visst befolkningsgrunnlag.

Det er riktig som ordføreren i Bodø, Per Pettersen, sa i et intervju forleden: Bærekraftige sentra vil demme opp for utflyttingen fra Nord-Norge og øke tilflyttingen fra sør. Slike sentra vil være en tiltrekningskraft slik at flere dyktige og ressurssterke tidligere utflyttede nordlendinger kommer tilbake.

Vi vil også fortsette det arbeidet vi har startet med å gi kommunene og fylkene større mulighet og større ansvar i distriktspolitikken. Den distriktspolitiske støtten har i for stor grad vært rettet inn mot enkel-næringer, og det har ikke vært tilstrekkelig samordning mellom forskjellige ordninger og etater. De distriktspolitiske virkemidlene må i framtiden være mer rettet mot distriktet, i stedet for enkelte næringer. Vi må få en bedre samordning av de forskjellige virkemidlene og de lokale myndigheter må få større ansvar for bruken av midlene.

Det er i Nord-Norge de regionale problemene er størst. Det skyldes både ressurs situasjonen i havet som har ført til færre og mer usikre arbeidsplasser i fiskeriene, samtidig som tilgangen på nye arbeidsplasser i andre næringer har avtatt. For å bevare hovedmønsteret i bosettingen, vil det være helt avgjørende at ressursgrunnlaget i havet sikres og at tilgangen på arbeidsplasser innenfor andre næringer øker i Nord-Norge.

Regjeringen har med bekymring fulgt utviklingen i fiskerinæringen i år. Denne næringen er en viktig valutaskapende næring for Norge. Den har også stor betydning for sysselsettingen i store deler av kyst-Norge. Kystflåten har en viktig plass i dette bildet, spesielt i Nord-Norge. Vi ser derfor svært alvorlig på at nettopp deler av kystflåten og industrien har opplevd sterkt tilbakeslag. Særlig alvorlig er situasjonen i de områdene hvor svikt i fisket har skjedd flere år på rad. I år er vanskene ytterligere forsterket ved

sviktende priser på viktige fiskeprodukter samtidig som torskefisket har sviktet.

Det har vært og er et stort økonomisk problem for Norge at en stor del av næringslivet er avhengig av statlig støtte. Næringsstøtten bidrar i for stor grad til å opprettholde lite lønnsom produksjon, samtidig som den betyr store utgifter for staten i en vanskelig økonomisk situasjon.

Vi har derfor som mål å redusere næringsstøtten i årene framover. Vi vil legge om næringsstøtten slik at den i større grad blir rettet mot distrikt og i mindre grad mot næring.

Dette påvirker naturligvis også støtten til fiskerinæringen, selv om den er kommet ned på et forholdsvis beskjedent nivå sammenlignet med flere andre næringer. Det er da også et av målene i Hovedavtalen fra 1964 mellom staten og Norges Fiskarlag at fiskerinæringen kan gjøres uavhengig av statlige støttetiltak.

Fiskeristøtten har ikke vært brukt målrettet nok både sett ut fra en geografisk fordeling og ikke minst sett i forhold til de enkelte grupper fiskere. Vi vil derfor fortsette å legge om og tilpasse fiskeri- og distriktspolitikken. Vi vil gjennom en slik omlegging kunne opprettholde hovedtrekkene i bosettingsmønsteret med mindre bruk av statsstøtte.

Situasjonen for fiskerinæringen så temmelig lys ut i fjor. Eksportinntektene av fisk og fiskeprodukter passerte i fjor for første gang 10 milliarder kroner.

I år kom en helt uventet baksmell i form av en sterk reduksjon i den opprinnelige fastsatte torskekvoten og i form av fallende priser på verdensmarkedet på viktige fiskeprodukter. Vi har hatt mindre vekst i torskebestanden enn forutsatt. Det har igjen sammenheng med nedfiskingen av loddebstanden.

Denne regjeringen har ikke tillatt loddefiske i Barentshavet og kommer heller ikke til å gjøre det før loddefiske kan skje på et ressursmessig forsvarlig grunnlag.

Svikten i torskefisket har rammet dem som fra før sto svakest. Det vil si kystflåten, særlig i Nord-Norge. Vi har flere ganger tidligere i år måttet sette i verk ekstraordinære tiltak for å holde aktiviteten på land og sjø i gang. Blant annet fant regjeringen det nødvendig å be Stortinget bevilge 115 millioner kroner i tillegg til de midlene som allerede er bevilget til årets fiskeriavtale. Dette er midler som i første rekke vil bli brukt til å løse de kortsiktige problemene fiskeriene er inne i, men de vil også gi en langsiktig effekt.

I tillegg til de 115 millioner kroner, har Fiskeridepartementet hatt drøftelser med Fiskarlaget for å disponere penger som er igjen på årets fiskeriavtale. Resultatet er at 30 millioner kroner kan brukes straks; 15 millioner kroner i særskilt støtte til flåten og råstoffutjevneende tiltak og 15 millioner kroner til fiskeriindustrien.

Dersom Stortinget bevilger de 115 millioner kroner slik vi har foreslått, vil 145 millioner kroner være til disposisjon til akkutthjelp i fiskerinæringen.

De langsiktige tiltakene vil ha som mål å få en struktur både i fiskeriindustrien og fiskeflåten som er tilpasset ressursene i havet for å skape en livskraftig næring. Dessuten vil vi ytterligere styrke forskningsinnsatsen for å skaffe oss bedre kunnskap om samspillet i havet, bedre produksjonsprosesser og markedsføring.

*

Ressurskrisen vi har hatt i havet illustrerer vår avhengighet av naturen. Vi må ta vare på og tilpasse beskatning til de ressursene som finnes. Det illustrerer også at vi har visst for lite om samspillet i havet til å kunne bremse ned på beskatningen tidligere.

Den ressurskrise vi har opplevd i havet er en liten flik av hele det økologiske samspillet. Vi har forbrukt naturens ressurser uten omtanke for de generasjoner som kommer etter oss.

Vi kan ikke fortsette å utvikle vår velferd på bekostning av kommende generasjoner gjennom store miljøødeleggelser og kortsiktig ressursutnytting. De utfordringene vi står overfor på dette området er enorme. Tsjernobyl-ulykken, algekatastrofen, selinvasjon, drivhuseffekt og forørkning er klare signaler på at det bærer galt av sted. Vi vet også at vi alene ikke kan redde verden fra en miljøkatastrofe. De utfordringene vi står overfor kan bare løses i fellesskap. De er et felles ansvar. Men det betyr ikke at hver enkelt av oss ikke kan gjøre en innsats. Vår parole er å tenke globalt og handle lokalt. Hver enkelt av oss må få kunnskap og reel mulighet til å leve miljøbevisst slik at vi gjennom egne handlinger og valg kan bidra til et bedre miljø.

Derfor er det gledelig å se at lokale initiativ blir tatt. Som når de tre fylkene i Nord-Norge går sammen om Norges første giftsøppel-bil. Etter planen skal hver kommune i Nordland få besøk av bilen fire ganger i året og innbyggerne her får anledning til å kvitte seg med spesialavfall på en forsvarlig måte.

Dette er et godt eksempel på hvordan utviklingen og oppgavene stiller krav til innsats fra hver enkelt av oss for en felles framtid.

*

Avslutning

Vi er like om hjørnet til et nytt valgår. Vi setter alle krefter inn for at Arbeiderpartiet og arbeiderbevegelsens verdier skal prege utviklingen i 90-årene. Den utfordringen krever innsats fra oss alle, på arbeidsplassene, i nærmiljøene som på riksplan.

Vi skal ta opp kampen med høyrekreftene - enten det er Høyres konservative ideer eller Fremskrittspartiets populistiske liberalisme. Vi opplevde i vår at Carl I. Hagen utropte seg til småkårsfolkets talsmann. Å slippe hans politikk til ville være å sette hele samfunnsutviklingen i revers. Vi kunne omskrive det som var småkårsfolkenes visjoner da Sortland Arbeiderparti ble stiftet i 1903 : "Frihet fra nød og tvang, frihet til arbeid og virke" til "Frihet til nød og tvang, frihet fra arbeid og virke".

Hagen har kunnet surfe på etterdønningene fra høyrebølgen uten ansvar for å sette sin politikk ut i livet. I løpet av tiden etter kommunevalget i fjor har vi likevel fått en smak på hva hans politikk innebærer. I Oslo er det de svake, de eldre på sykehjem og ungdommen som betaler prisen for nedskjæringene. Det hjelper lite at de står fram på fjernsynet og forteller at de har stemt for et forslag på feil grunnlag når de dagen etter likevel stemmer for færre stillinger ved sykehjemmene. Det er de eldre, sykepleierne og hjelpepleierne som betaler i form av dårligere pleietilbud og en mer slitsom arbeidsdag.

Men vi setter oss høyere mål enn å demme opp mot høyrekreftene. Vårt mål er også å forme en politikk som er tilpasset den nye hverdagen - vår morgendag og barnebarnas framtid. Vi skal ta vare på velferdssamfunnet . Byggverket vårt må holdes vedlike, tilpasses endringer i samfunnet og de nye behov. Vi skal ikke akseptere et stivnet byggverk, men gi rom for å sette kritiske øyner på det for å gjøre det bedre. Folk skal føle at vår velferdsstat er den sosiale trygghet som ligger i bunnen som et sikkerhetsnett.

Sortland Arbeiderparti har lagt 85 år bak seg og starter et nytt kapittel i sin historie. Arbeiderpartiet har nettopp gått inn i sitt nye sosialdemokratiske hundre år og starter snart en av partiets mest avgjørende valgkamper. Det setter krav til innsats fra oss alle - for felles framtid. La dette jubileumet være starten for den innsatsen vi vet det vil kreve. Lykke til med jubileumet og med framtida.